

Αναθεματισμένη μνήμη. Αυτή που δεν επιτρέπει στον εγκέφαλό σου να ξεχάσει αυτά που θέλει να ξεχάσει. Αυτά που σε πληγώνουν. Αυτά που φέρνουν στο νου εικόνες που μόνο στις ταινίες πίστευες ότι υπήρχαν. Αυτά που όσες φορές και να τα έχεις συζητήσει με ψυχολόγους, παραμένουν εκεί. Σημάδι από μια παλιά πληγή. Σημάδι που μπορεί να ανακαλύψει κάποιος στο βλέμμα σου. Στο παγωμένο βλέμμα του φόβου που έχεις την ώρα που ακούς ένα θόρυβο που σου θυμίζει όλα αυτά που πέρασες. Μια σκιά την ώρα που πας ν' ανοίξεις την πόρτα του σπιτιού σου, και την νιώθεις να σου παγώνει το αίμα. Βήματα στα σκαλιά που κάνουν την καρδιά σου να κτυπά τόσο δυνατά, λες και θέλει να ξεριζωθεί από το σώμα σου. Να κάνεις γρήγορες και μηχανικές κινήσεις για να ανοίξεις την πόρτα και να μπεις στην ασφάλεια του σπιτιού σου. Και μόλις το καταφέρεις, τότε ανάβεις το φως, παίρνεις μια βαθιά ανάσα και σκέφτεσαι ότι έχεις γλιτώσει αυτή τη φορά. Κι όλα αυτά για τη μνήμη. Γιατί θυμάσαι όλα όσα πέρασες. Όλα όσα δεν θα ήθελες να περάσει κανείς. Όλα όσα δεν θα ήθελες να ξαναζήσεις. Δεν θα άντεχες να τα ξαναζήσεις, γιατί ο Θεός σου κλείνει πονηρά το μάτι μόνο μια φορά. Και αν δεν πούλησαν στη «μαύρη αγορά» τα όργανα μου την πρώτη φορά, είμαι σίγουρος ότι αυτά τα καθάρματα θα το έπρατταν τη δεύτερη. Εξού και ο φόβος. Ο φόβος για όλα από δω και πέρα...

Θα πάρουμε την ιστορία μου από την αρχή. Θα προσπαθήσω να θυμηθώ όλες τις λεπτομέρειες. Θα ανοίξω την πληγή μου για τελευταία φορά, θα την καθαρίσω, θα πω όλα αυτά που έζησα κατά τη διάρκεια της απαγωγής μου και μετά θα ράψω το τραύμα με την ελπίδα να επούλωθεί γρήγορα. Και αυτή τη φορά, κάνε, Θεέ μου, να μην μου αφήσει μεγάλο σημάδι. Κάνε να μην παραμορφωθεί ξανά η ψυχή μου. Κάνε να μην περάσει καμιά μάνα αυτά που πέρασε η δική μου, για να σώσει το παιδί της.

Αθήνα 2011

Ήταν ήδη κιόλας η τέταρτη χρονιά μου στην πρωτεύουσα. Από το 2007 δούλευα. Έμενα πάντα Αμπελόκηπους, γιατί μου άρεσε το κέντρο. Την πρώτη χρονιά συγκατοικούσα με τον αδελφό μου, μετά αυτός έφυγε για Κύπρο. Περίμενα να ετοιμαστεί το διαμέρισμα που είχε αγοράσει ο πατέρας μου πίσω από το Ιπποκράτειο. Μετακόμισα εκεί το 2008. Αυτός ήταν και ο κωδικός πρόσβασης στην πολυκατοικία.

- *Σχηματίζεις το 2008 και μετά πατάς το enter*, μου είχε πει ο διαχειριστής. Η πολυκατοικία είχε έξι ορόφους και κάθε όροφος από ένα διαμέρισμα. Εγώ έμενα στον έκτο. Μεζονέτα. Το ασανσέρ έφτανε μέχρι τον έκτο, και ήταν ακριβώς έξω από την πόρτα του διαμερίσματος μου. Όμορφο διαμέρισμα και αρκετά μεγάλο θα έλεγε κανείς. Οι φίλοι μου που είδαν το σπίτι ήταν μετρημένοι. Λίγοι και καλοί. Ήξερα αρκετό κόσμο, λόγω της δουλειάς μου, αλλά οι φίλοι μου ήταν πάντα μετρημένοι.

Δούλευα πολλές ώρες, *σαν το σκυλί*, όπως μου έλεγε μια διευθύντριά μου. Μου άρεσε πολύ η δουλειά μου. Ακόμη μου αρέσει. Σπάνιο πράγμα για τις μέρες μας.

Εκτός από τις πολλές ώρες εργασίας, στην Αθήνα είχα μια ωραία ζωή. Μου άρεσε πάντα ο κυριακάτικος καφές στα Αναφιώτικα, στην Πλάκα. Έβλεπα πολλές θεατρικές παραστάσεις και ζούσα μέσα από τις μυρωδιές που προσφέρει το κέντρο. Βόλτες στο Μοναστηράκι, την Ερμού, την πλατεία Αγίας Ειρήνης και άλλες κρυμμένες γειτονιές, που περιμένουν να τις ανακαλύψεις.

Δεν πείραξα ποτέ κανέναν. Κανέναν.

Δεν έβλαψα ποτέ κανέναν. Κανέναν.

Τότε γιατί μου έκαναν αυτό το μεγάλο κακό; Γιατί σε μένα;

Περνώντας τα χρόνια το φιλοσόφησα. Για οτιδήποτε συμβαίνει στη ζωή μας, δεν πρέπει να αναρωτιόμαστε *γιατί σε μένα*; αλλά *γιατί όχι σε μένα*; Έτυχε, λοιπόν, να συμβεί σε εμένα. Έτυχε η μοίρα να έπαιζε σε μένα αυτό το σκληρό παιχνίδι. Ήμουν μόλις εικοσιέξι χρόνων. Είχα όνειρα. Όνειρα για τη δουλειά μου, όνειρα για τη ζωή μου. Όνειρα που σταμάτησαν βίαια, απάνθρωπα. Είναι σαν κάποιος να σου κόβει με έναν σουγιά τους τένοντες των ποδιών σου, να σε στήνει όρθιο και γελώντας να σου λέει *προχώρα*. Δεν μπορείς να προχωρήσεις. Δεν σου το επιτρέπει ο φόβος. Γιατί ξέρεις, ότι αν επιχειρήσεις να κάνεις έστω κι ένα βήμα, ίσως να μην περπατήσεις ξανά. Κάπως έτσι ευνουχίσθηκαν και τα δικά μου όνειρα...

Παρασκευή 24 Ιουνίου 2011

Η μέρα που θα χαρακτηί στη μνήμη μου. Θα χαρακτηί με τον πιο βάνουσο τρόπο. Η μέρα που θα κουβαλάω μαζί μου ως τη στιγμή που θα φύγω από τον κόσμο αυτόν και η ψυχή μου θα είναι ελεύθερη. Κι ας έμοιαζε σαν μια κανονική Παρασκευή. Μια Παρασκευή όπως όλες τις άλλες. Δεν ήταν όμως.

Το ξυπνητήρι του κινητού κτύπησε στις 5.45 το πρωί. Ήταν ρυθμισμένο τις καθημερινές να κτυπάει πάντα την ίδια ώρα. Σηκώθηκα από το κρεβάτι, έφτιαξα ζεστό καφέ, και άναψα τσιγάρο. Κάπνιζα τότε. Πήρα το κινητό μου και μπήκα σε διάφορες ιστοσελίδες να δω τι *παίζει* από ειδήσεις. Ήταν απαραίτητο για τη δουλειά μου ως δημοσιογράφος. Άναψα και δεύτερο τσιγάρο. Πάντα έκανα δυο το πρωί. Το ένα μετά το άλλο. Έβαλα το φλιτζάνι του καφέ στη βρύση και μπήκα στο ντους. Φόρεσα τα ρούχα μου, πήρα την τσάντα μου, κινητό και πορτοφόλι στην τσέπη. Κλειδιά αυτοκινήτου στο χέρι. Ήταν 6.50 το πρωί. Ήταν η ίδια ώρα, κάθε μέρα, που έκλεινα πίσω μου την πόρτα του σπιτιού μου. Αυτή όμως θα ήταν και η τελευταία φορά που έβλεπα το εσωτερικό του σπιτιού. Πάτησα το κουμπί για να έρθει το ασανσέρ στον έκτο και κλείδωσα την εξώπορτα. Το ασανσέρ είχε μια βαριά πόρτα που άνοιγε προς τα έξω και μια εσωτερική συρόμενη, που ανοιγόκλεινε αυτόματα κάθε φορά που έμπαινες και έβγαινες. Το κόκκινο βελάκι που έδειχνε προς τα πάνω είχε κιόλας σβήσει. Το ασανσέρ έφτασε. Τραβάω προς το μέρος μου την βαριά πόρτα, ανοίγει η εσωτερική συρόμενη πόρτα ασφαλείας και μπαίνω μέσα. Δεν θα μπορούσε να περάσει ποτέ από το μυαλό μου ότι αυτή θα ήταν και η τελευταία διαδρομή. Ότι μετά από αυτό που θα μου συνέβαινε σε μερικά δευτερόλεπτα, θα με έκανε να μην μπορώ να ξαναμπώ σε ασανσέρ μόνος μου, για αρκετά χρόνια.

Πατάω το μηδέν, κλείνει η εσωτερική πόρτα. Γυρνάω προς τον καθρέφτη του ασανσέρ ίσαμε που να φτάσω στο ισόγειο. Φτάνω. Ανοίγει αυτόματα η συρόμενη πόρτα και πάω να σπρώξω προς τα έξω τη βαριά αλουμινένια πόρτα. Δεν πρόλαβα όμως. Σε κλάσματα δευτερολέπτου την είχαν ανοίξει οι δύο κουκουλοφόροι που μου είχαν στήσει καρτέρι. Δυο άντρες, ελάχιστα πιο ψηλοί από μένα, γεροδεμένοι. Φορώντας μαύρες κουκούλες στο πρόσωπο

και κρατώντας από ένα όπλο στο χέρι, είχαν μπει στο ασανσέρ. Τα έχασα.

- *Μην μου κάνετε κακό, θα σας δώσω όσα λεφτά έχω πάνω μου*, είπα με τρεμάμενη φωνή. Άκουγα τους κτύπους της καρδιάς μου. Νόμιζα ότι θα λιποθυμήσω. *Σκάσε*, μου είπε ο ένας από τους δυο. Την ίδια ώρα ο άλλος έβαλε όλη του τη δύναμη και μου βάρωσε μια γροθιά στο στομάχι. Είχα διπλώσει στα δυο από τον πόνο. Μου τράβηξαν τα μαλλιά για να μου ανεβάσουν πάνω το κεφάλι μου, και τότε μου έβαλαν τρεις στρώσεις μονωτικής ταινίας γύρω από το στόμα για να μην μπορέσω να φωνάξω. Πάτησαν το μείον ένα στα κουμπιά του ασανσέρ. Έτρεμα. Από φόβο, από πόνο, από πανικό. Φτάνοντας στο μείον ένα, με έβγαλαν από το ασανσέρ και κάναμε τέσσερα βήματα προς το σκοτεινό υπόγειο της πολυκατοικίας. Μούγκριζα, προσπαθώντας να τους πω *όχι, γιατί; βοήθεια*. Τίποτα δεν διαπέρασε από τη μονωτική ταινία που είχα στο στόμα. Καμιά λέξη. Ο ένας μου τράβηξε τα χέρια πίσω, και τότε ήρθε η δεύτερη γροθιά από τον άλλο. Τα κλειδιά του αυτοκινήτου μου, είχαν πέσει στο πάτωμα. Το κινητό μου το είχε πάρει από την τσέπη μου ο ένας από τους δυο. Το στόμα μου είχε στεγνώσει. Δεν μπορούσα να καταπιώ το σάλιο μου. Ένιωθα τους κτύπους της καρδιάς μου γρήγορους και δυνατούς. Όπως μου κρατούσαν τα χέρια πίσω, μου πέρασαν χειροπέδες. Τις έσφιξαν τόσο πολύ στους καρπούς των χεριών μου, που νόμιζα ότι το μέταλλο είχε σκίσει το δέρμα μου. Κτύπησα τα πόδια μου δυνατά στο πάτωμα για να τους εξηγήσω πως πονούσα. Δεν καταλάβαιναν τίποτα. Αυτός που στεκόταν μπροστά μου, κρατούσε μια μαύρη κουκούλα. Μου τη φόρεσε στο κεφάλι. Ήταν τόσο στενή που με έπνιγε. Ένιωθα ότι δεν μπορούσα να αναπνεύσω. Δεν έβλεπα τίποτα. Όλα μαύρα.

- Προχώρα, μου είπε μια φωνή σε σπαστά Ελληνικά. Ένωθα και τους δυο να με κρατάνε από τα χέρια. Ανεβήκαμε τις σκάλες για να βρεθούμε από το υπόγειο στο ισόγειο. Άκουσα την εξώπορτα της πολυκατοικίας να ανοίγει. Και μια μηχανή αυτοκινήτου να είναι σε λειτουργία. Προσπαθούσα να καταλάβω από τον θόρυβο τι γινόταν. Άκουσα τον έναν να ανοίγει μια συρόμενη πόρτα. Τότε κατάλαβα ότι πρόκειται για βαν ή μικρό φορτηγάκι. Το όχημα ήταν μονάχα ένα βήμα από την εξώπορτα της πολυκατοικίας. Προφανώς για να μην αντιληφθεί κάποιος γείτονας, από τις διπλανές πολυκατοικίες, τι ακριβώς συνέβαινε. Ένωθα και τους δυο δίπλα μου και με μια απότομη κίνηση με πέταξαν μέσα στο φορτηγάκι, όπως το τσουβάλι με τις πατάτες. Με τόση δύναμη, που κτύπησα το πρόσωπό μου στην απέναντι εσωτερική πλευρά του οχήματος. Είχα καταλάβει ότι σκίστηκε το πάνω μέρος του φρυδιού μου γιατί ένωθα το αίμα μου να στάζει μέσα από τη μαύρη κουκούλα, και να φτάνει ως τον λαιμό μου, σαν δάκρυ. Έκλεισαν γρήγορα την πόρτα και πρόφεραν μια λέξη σε μια γλώσσα που δεν είχα καταλάβει. Τότε αμέσως το φορτηγάκι έκανε όπισθεν. Κατάλαβα ότι υπήρχε και τρίτο άτομο, ο οδηγός. Προσπαθούσα να ηρεμήσω και να πάρω μικρές ανάσες. Δεν τα κατάφερα. Ένωθα ότι πνιγόμεν. Πνιγόμεν με τη μονωτική ταινία, που ήταν γύρω από το στόμα μου και με τη μαύρη κουκούλα που είχα στο πρόσωπο. Δεν μου επέτρεπαν να αναπνεύσω. Χτύπαγα τα πόδια μου και τα δεμένα χέρια μου, για να τους κάνω να καταλάβουν ότι θα πάθαινα ασφυξία. Ένωθα τους αδένες στον λαιμό μου να φουσκώνουν. Άρχισα να βήχω με κλειστό το στόμα για να καταλάβουν. Τότε ένα μαχαίρι άνοιξε μια μικρή τρύπα στην κουκούλα, κοντά στη μύτη μου. Μπορούσα να πάρω κάποιες μικρές ανάσες, έλεγα στον εαυτό μου:

- *Βαγγέλη μου, ηρέμησε, σε παρακαλώ, ηρέμησε. Δεν μπορούσα, όμως, να αντιληφθώ τι μου έλεγε η φωνή μέσα μου. Ήξερα ότι η κατάσταση ήταν πολύ σοβαρή. Ότι δεν επρόκειτο για μια απλή ληστεία, αλλά για κάτι πιο σοβαρό.*

Από τον νου μου περνούσαν δεκάδες σκέψεις κάθε δευτερόλεπτο για το τι μπορεί να μου συνέβαινε. Και μετά η μάνα μου, ο πατέρας μου, τα αδέρφια μου. Τότε ήταν που άκουσα μια άλλη φωνή να μου λέει *τηλέφωνο μάνας σου. Εγώ μούγκριζα όχι, όχι. Δεν ήθελα. Ένιωθα ότι δεν θα το άντεχε αυτό η μάνα μου. Ως τότε δεν ήξερα πόση δύναμη έχει μέσα της μια μάνα όταν το παιδί της βρίσκεται σε κίνδυνο. Ξανάκουσα τη φωνή να επαναλαμβάνεται: Τηλέφωνο μάνας σου. Όχι, όχι, όχι. Τότε ένα χέρι μου έδωσε μια δυνατή σφαιλίαρα στο κεφάλι. Η ίδια φωνή μου είπε *Mum*. Έτσι είχα το όνομα της μάνας μου, καταχωρημένο στο κινητό. Είχε πάρει το κινητό και είχε βρει το τηλέφωνο στις επαφές. Τότε τα κινητά δεν είχαν κωδικό πρόσβασης. Ξαφνικά ακούω από το τηλέφωνο, που ήταν σε ανοικτή ακρόαση, ότι καλούσε κάποιον. Προφανώς τη μάνα μου στην Κύπρο. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα ακούω τη φωνή της:*

- *Καλημέρα Βαγγέλη μου. Τι έγινε; Δεν είχε συνηθίσει να της τηλεφωνώ τόσο πρωί.*

- *Έχουμε τον γιο σου. Μην καλέσεις την αστυνομία. Θα σου τηλεφωνήσω μετά.* Η μάνα μου απάντησε:

- *Ποιος είναι; Δεν κατάλαβα.* Και ξαφνικά ησυχία. Είχε διακοπεί το τηλεφώνημα. Σκέφτηκα ότι πράγματι δεν πρέπει να είχε καταλάβει, μιας και τα λόγια που της είπε η φωνή, ήταν σε σπαστά Ελληνικά. Σε λίγο κτύπησε το κινητό μου. Απάντησε και το έβαλε σε ανοικτή ακρόαση. Άκουσα τη μάνα μου να λέει:

- *Βαγγέλη μου, Βαγγέλη, με ακούς, γιε μου;* Η απάντηση ήρθε από τη φωνή και ήταν ακριβώς η ίδια φράση με το προηγούμενο τηλεφώνημα.

- *Έχουμε τον γιο σου. Μην πας αστυνομία.*

- *Ποιος είσαι;* απάντησε η μάνα μου. Και πάλι ησυχία. Της είχε κλείσει το τηλέφωνο. Το κινητό μου δεν ξανακτύπησε. Προφανώς το είχαν απενεργοποιήσει. Σκεφτόμου τη φωνή της μάνας μου. Άκουγα αυτά που είχε πει. Από τη φωνή της στο δεύτερο τηλεφώνημα, αντιλήφθηκα πως φοβόταν. Θεέ μου, πώς θα το αντέξει; Ένιωσα κάποιον να μου δίνει μια ελαφριά κλοτσιά, για να μου υποδείξει ότι μιλάει σε μένα:

- *Αν μας δώσουν τα λεφτά που θα ζητήσουμε, δεν θα πεθάνεις. Να πεθάνω; Νόμιζα ότι αυτά συνέβαιναν μόνο στις ταινίες. Ότι δεν υπήρχαν απαγωγές. Φαίνεται, όμως, ότι συμβαίνουν και στην πραγματικότητα. Και αυτό θα το μάθαινα πολύ καλά μέσα στις επόμενες μέρες. Ήμουν το θύμα ή αλλιώς το πρόσωπο κλειδί, όπως πληροφορήθηκα αργότερα ότι με αποκαλούσε η αστυνομία.*

Κύπρος, Παραλίμνι

Λίγο μετά το δεύτερο τηλεφώνημα.

Η μάνα μου κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες του σπιτιού και φώναζε το όνομα του πατέρα μου. Συναντήθηκαν στην κουζίνα.

- *Έπιασαν το μωρό. Έπιασαν τον Βαγγέλη μας. Ο πατέρας μου δεν καταλάβαινε τι του έλεγε. Ζητούσε εξηγήσεις.*

- *Μου τηλεφώνησαν πως απήγαγαν το μωρό μας στην Αθήνα. Μου είπαν να μην το αναφέρω στην αστυνομία, και ότι θα με ξανακαλέσουν. Ο πατέρας μου από τον πανικό του άρχισε να τρέχει στην αυλή του*

σπιτιού. Μπήκε μέσα στην κουζίνα και άρχισε να κτυπά το κεφάλι του στον τοίχο. Η επόμενη κλήση στο κινητό της μητέρας μου ήταν από ένα σταθερό ελληνικό αριθμό, από τον τόπο της εργασίας μου. Τότε εργαζόμουν ως δημοσιογράφος στον Αντ1 Ελλάδος, στην πρωινή εκπομπή. Τη ρώτησαν γιατί δεν είχα παρουσιαστεί ακόμη στο γραφείο μου και την πληροφόρησαν ότι το κινητό μου ήταν απενεργοποιημένο. Η μάνα μου είπε ψέματα ότι ταξίδευα για την Κύπρο εκτάκτως, γιατί ήταν άρρωστος ο πατέρας μου, και θα απουσίαζα για μερικές μέρες. Δεν ήξερε τι να πει. Έκλεισε το τηλέφωνο. Έτρεμε από τον φόβο της. Ο πατέρας μου προβληματιζόταν αν έπρεπε να πάει η μάνα μου στην αστυνομία.

- Δεν γίνεται να μην πάμε, του είπε. Πρέπει να μας βοηθήσουν, να μας συμβουλευτούν τι να κάνουμε. Ο πατέρας μου φοβόταν ότι θα μάθαιναν ότι πήγαν στην αστυνομία και θα με σκότωναν. Η μητέρα μου, όμως, επέμενε. Πήρε το αυτοκίνητό της, έβαλε όπισθεν και χωρίς δεύτερη σκέψη κατευθύνθηκε στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής μαζί με τον αδελφό μου, ο οποίος βρισκόταν σχεδόν σε κατάσταση νευρικού κλονισμού, με αυτά που άκουγε.

Αθήνα. Μετά το δεύτερο τηλεφώνημα

Πέρασαν σαράντα με πενήντα λεπτά μέσα στο φορτηγάκι. Δεν μπορούσα να καταλάβω ποια διαδρομή ακολουθούσε. Στην αρχή οι θόρυβοι από τα μηχανάκια και τα αυτοκίνητα ήταν πιο έντονοι. Όσο περνούσε η ώρα λιγόστευαν, ώσπου το φορτηγάκι σταμάτησε. Ησυχία. Άκουσα την μπροστινή πόρτα να ανοίγει και αμέσως μετά τη συρόμενη πισινή. Κατέβηκε ο οδηγός κι ένας από τους δύο που με συνόδευαν. Πέρασαν πέντε λεπτά. Εκείνος που με φύλαγε μου είπε σε σπαστά Ελληνικά:

- Θα κατέβουμε. Μην κάνεις θόρυβο. Αν δεν υπακούσεις θα σε σκοτώσω. Μόλις τέλειωσε, ένωσα το πιστόλι του στο μέτωπό μου, ανάμεσα στα φρύδια μου. Άκουγα όλο και πιο δυνατά τη φωνή του. Θα σε σκοτώσω. Θα σε σκοτώσω. Με τράβηξε από το χέρι, σέρνοντάς με στη μεταλλική επιφάνεια του φορτηγού. Ήμουν πια έξω από το φορτηγό. Με ανάγκασε να παραμείνω όρθιος. Με κρατούσε ο ένας από το ένα χέρι και ο άλλος από το άλλο.

- Είναι κατήφορο, μου είπε. Κούνησα προς τα κάτω το κεφάλι μου. Όλα ήταν μαύρα. Δεν έβλεπα τίποτα. Κάναμε έξι εφτά βήματα και άρχισε να γίνεται πιο κατηφορικό το μέρος. Γλιστρούσε όλο και περισσότερο όσο κατεβαίναμε. Ένιωθα ότι θα έφευγα από τα χέρια τους. Είχα γλιστρήσει δύο φορές. Την τρίτη φορά, όμως, δεν κατάφεραν να με κρατήσουν. Σωριάστηκα στον κατήφορο. Ένιωθα τις πέτρες και τα χώματα να μου γδέρνουν τα χέρια. Έγυρα στη μια πλευρά κι έτσι το δεξί μου χέρι τριβόταν στο έδαφος. Ένιωθα ότι μου άνοιγε πληγή. Μικρά κλαδιά δέντρων με κτυπούσαν στο κεφάλι. Ένιωθα το δεξί μου πόδι να το τρυπούν αγκάθια. Όταν το κατήφορο τέλεψε ένωσα πως βρέθηκα σε ισοτόπι. Σφάδαζα από τους πόνους λες και έσφαζαν ζώο. Άκουγα τα γρήγορα βήματά τους προς εμένα.

- Ήσυχα, ήσυχα, μου είπε ο ένας. Με σήκωσαν και με έβαλαν να καθίσω σε μια πέτρα. Άκουσα από πολύ μακριά τη μηχανή του φορτηγού να παίρνει μπρος και στη συνέχεια να απομακρύνεται ο θόρυβός του. Κατάλαβα ότι ο οδηγός είχε φύγει.

Κύπρος. Στο αστυνομικό τμήμα

Η μητέρα μου εξηγούσε στους αστυνομικούς τι είχε συμβεί. Η αστυνομία επικοινωνήσε αμέσως με το αρχηγείο της κυπριακής κι ελληνικής αστυνομίας και τη Δίωξη Εγκλημάτων κατά ζωής.

Δεν είχαν χειριστεί ποτέ ξανά παρόμοια υπόθεση. Δεν σημειώθηκε ποτέ απαγωγή στην Κύπρο. Έπρεπε να επιστρατευτούν ειδικοί, που θα μπορούσαν να διαχειριστούν την κατάσταση και μέσω της μάνας μου να γίνει σωστή διαπραγμάτευση με τους απαγωγείς. Κύριο μέλημά τους ήταν να σωθεί ο άνθρωπος κλειδί. Κι ενώ η μάνα μου βρισκόταν ακόμη στο αστυνομικό τμήμα, κτύπησε ξανά το κινητό της. Στην οθόνη εμφανίστηκε ένας ελληνικός αριθμός. Το απαντάει.

- *Αν θέλεις να δεις ξανά τον γιο σου ζωντανό, θέλουμε οκτώ εκατομμύρια ευρώ*, της είπε μια ανδρική φωνή. Κόπηκαν τα πόδια της. Κάθισε σε μια καρέκλα.

- *Πόσα; ρώτησε.*

- *Οκτώ εκατομμύρια ευρώ.*

- *Είσαι τρελός; Πού θα βρω τόσα λεφτά;* είπε η μάνα μου.

- *Τα έχεις. Θα σε ξαναπάρω. Και έκλεισε η γραμμή.* Η μάνα μου άρχισε να κλαίει με λυγμούς μπροστά από τους αστυνομικούς.

- *Μου ζήτησε οκτώ εκατομμύρια ευρώ, για να τον δω ζωντανό. Πού να βρω αυτά τα λεφτά; Δεν τα έχω. Βοηθήστε με. Βοηθήστε να σώσω το παιδί μου. Βαγγέλη μου, αγάπη μου, τί σου έκαναν αγάπη μου...* Οι αστυνομικοί που ήταν παρόντες προσπάθησαν να την ηρεμήσουν.

- *Θα βρούμε μια λύση, κυρία Ανδρούλα. Ηρεμήστε*, της έλεγαν. Ένας από τους αστυνομικούς πήρε το κινητό και προσπάθησε να καλέσει τον αριθμό που την είχε πάρει τηλέφωνο. Ακούστηκε ο τηλεφωνητής:

- *Ο συνδρομητής που έχετε καλέσει έχει πιθανόν το κινητό του απενεργοποιημένο.* Η μάνα μου δεν μπορούσε να ηρεμήσει. Ο Γολγοθάς της μόλις είχε ξεκινήσει. Θα ήταν δύσκολος ο ρόλος της. Δύσκολος, αλλά ο πιο σημαντικός για να σωθώ.

Αθήνα

Το τηλεφώνημα αυτό δεν είχε γίνει μπροστά μου. Και η φωνή που είχε ακούσει η μάνα μου σε αυτό το τρίτο τηλεφώνημα ήταν διαφορετική από τη φωνή που είχε ακούσει στις προηγούμενες δυο κλήσεις. Εγώ ένιωθα τους δυο απαγωγείς δίπλα μου. Άρχισα να κάνω θορύβους. Δεν άντεχα άλλο ούτε τη μονωτική ταινία ούτε την κουκούλα. Προσπαθούσα να τους πείσω να την αφαιρέσουν, αλλά ούτε εγώ ο ίδιος δεν καταλάβαινα τι έλεγα.

- *Θα σου βγάλουμε την κουκούλα, Βαγγέλη, αλλά μην κάνεις θόρυβο. Βαγγέλη; Πού με ήξεραν; Πώς γνώριζαν το όνομα μου; Ποιοι ήταν;*

Μου αφαίρεσαν την κουκούλα και τους αντίκρισα απέναντί μου. Φορούσαν τις μαύρες τους κουκούλες και κρατούσαν από ένα πιστόλι στο χέρι. Και γύρω απλωνόταν, ως που έφτανε η ματιά σου, ένα δύσβατο δάσος με απότομους μικρούς και μεγάλους γκρεμούς. Το κάψιμο που ένιωθα στο δεξί μου χέρι, με έκανε να στρέψω εκεί το κεφάλι μου. Αίματα, γδαρσίματα και πληγές παντού. Το σημάδι από αυτές τις πληγές το κουβαλάω μαζί μου ακόμη και σήμερα. Μπορεί να έκλεισε η πληγή, αλλά το σημάδι είναι εκεί. Το βλέπω κάθε φορά που κοιτάω τον αγκώνα μου. Δεν διακρίνεται εύκολα από άλλο μάτι. Εγώ όμως μπορώ να το δω. Τους έκανα νόημα να αφαιρέσουν και τη μονωτική ταινία που είχα γύρω από το στόμα μου.

- *Αν φωνάζεις θα σε πυροβολήσω, μου είπε ο πιο ψηλός από τους δυο. Κούνησα το κεφάλι καταφατικά. Έκανε δυο βήματα μπροστά και αφαίρεσε την ταινία από το στόμα μου.*

- *Ποιοι είστε; Γιατί μου το κάνετε αυτό; Ήταν οι πρώτες μου λέξεις.*

- *Αν η μάνα σου μας δώσει τα λεφτά που ζητήσαμε και αν δεν ειδοποιήσει την αστυνομία δεν θα πάθεις κακό. Αν παρακούσει θα σε σκοτώσουμε*

με αυτό εδώ. Ένωσα το κρύο μέταλλο του πιστολιού να μου γδέρνει την πληγή που είχα δίπλα από το φρύδι μου.

- Θα σας βρουν. Θα με ψάξουν από τη δουλειά μου. Αν το κινητό μου δεν είναι σε λειτουργία μπορεί να καλέσουν την αστυνομία, τους είπα με αγωνία.

- Να παρακαλάς να μην καλέσουν αστυνομία τότε, γιατί δεν θα σε ξαναδούν.

- Τί θέλετε; τους ρώτησα.

- Ξέρει η μάνα σου τί θέλουμε, μου είπε ο ένας από τους δυο. Η φωνή έμοιαζε με εκείνη που είχε ακούσει η μάνα μου στο πρώτο τηλεφώνημα μέσα στο φορτηγάκι. Αυτός παρόλο που ήταν ψηλός ήταν εύσωμος και φαινόταν πιο μεγάλος στην ηλικία από τον άλλον, που ήταν ψηλός και μυώδης.

- Αν σε αγαπούν οι γονείς σου, θα μας δώσουν αυτό που θέλουμε, συνέχισε η ίδια φωνή. Αν με αγαπούν; Ήξερα ότι με αγαπούν. Μου το έδειχναν κάθε φορά. Ήμουν βέβαιος ότι θα έκαναν τα πάντα για να με σώσουν. Φοβόμουν όμως πολύ μήπως δεν αντέξουν και ακόμη μήπως δεν ήξεραν πώς να διαχειριστούν την όλη υπόθεση. Αν θα το άντεχε ο πατέρας μου που αντιμετώπιζε προβλήματα υγείας. Θυμάμαι όταν του ανακοίνωσα ότι θα πάω στο εξωτερικό για σπουδές, έπαθε νευροδερματίτιδα και γέμισε πληγές σε όλο του το σώμα. Πληγές που δύσκολα κλείνουν όταν είσαι διαβητικός. Και τώρα; Πώς θα αντιμετώπιζε όλη αυτή την κατάσταση; Πώς θα τα κατάφερνε να μην του σαλέψει; Και μετά ήρθαν άλλες σκέψεις. Οι γιαγιάδες μου. Αν το μάθαιναν οι γιαγιάδες μου, θα πέθαιναν από το μαράζι τους. Και οι δυο. Θα ούρλιαζαν από το κλάμα, λες και θα έθαβαν εγγόνι.

Από μέσα μου παρακαλούσα η μάνα μου να μην πάει στην αστυνομία αλλά να τους δώσει ό,τι της ζητούσαν. Ως τότε δεν ήξερα τι ζητούσαν. Απλά ήθελα όλη αυτή η ιστορία να τελειώσει σε μια μέρα μόνο. Τα πράγματα, όμως, δεν έρχονται ούτε όπως τα θέλουμε, ούτε όπως τα σχεδιάζουμε. Είδα ότι στα πόδια του μεγαλύτερου απαγωγέα, βρισκόταν η τσάντα που έπαιρνα στη δουλειά μου. Μέσα είχα τα τσιγάρα μου. Ενώ τα χέρια μου ήταν ακόμη σφικτά δεμένα με τις χειροπέδες, τους ζήτησα ν' ανάψω ένα τσιγάρο. Είχα την ανάγκη να ηρεμήσω και να σκεφτώ καθαρά. Πίστευα ότι το τσιγάρο θα με βοηθούσε. Τους παρακάλεσα αλλά μου το αρνήθηκαν.

- *Θα παρακαλείς για πιο σημαντικά πράγματα παρά για ένα τσιγάρο*, μου είπαν. Άρχισαν να τρέμουν τα πόδια μου. Έκαναν συσπάσεις οι μύες των ποδιών μου. Δεν ήξερα τί μου συνέβαινε. Τους παρακάλεσα ξανά και ξανά. Ο μεγαλύτερος άνοιξε την τσάντα μου, πήρε το κουτί των τσιγάρων μου, ήρθε κοντά μου και μου έβαλε ένα στο στόμα. Ο άλλος μου ελευθέρωσε μόνο το ένα μου χέρι από τις χειροπέδες για να μπορώ να καπνίσω. Την ελεύθερη χειροπέδα την πέρασε στο δικό του χέρι. Κάπνισα το τσιγάρο με τρεις ρουφηξιές. Ο καρπός του χεριού μου έκαιγε. Κοιτάζω το χέρι μου και διαπιστώνω ότι το μέταλλο είχε γδάρει τον καρπό μου. Τόσο πολύ που τα σημάδια από τις γρατζουνιές και τα γδαρσίματα ήταν εμφανή και κατακόκκινα. Τελείωσα το τσιγάρο και ο απαγωγέας μου έδεσε πάλι τα χέρια πίσω.

- *Πρέπει να πάμε πιο πάνω*, μου είπε. *Να μην μπορεί να μας δει κανείς ούτε με ελικόπτερο*. Εκεί που βρισκόμαστε ήταν ίσιο το έδαφος και μπορούσε να δει κανείς καθαρά τον ουρανό. Δεν υπήρχαν γκρεμοί στο συγκεκριμένο σημείο.

- *Που θα πάμε*; ρώτησα.

- *Πιο πάνω, εκεί που έχει πυκνά δέντρα*, μου είπε ο πιο νεαρός. Έπρεπε

να ανεβούμε το βουνό και να κρυφτούμε μέσα στα δέντρα. Οι απαγωγείς είχαν μαζί τους σακίδια και υπνόσακους. Μου φόρτωσαν δυο σακίδια στον ώμο, και μου είπαν:

- *Προχώρα, κωλοκύπριε.* Μπροστά μου ήταν ο ένας απαγωγέας, ακολουθούσα εγώ και μετά ο δεύτερος. Έπρεπε να ανεβώ μια πλαγιά. Προσπαθούσα να βάλω δύναμη στα πόδια μου, γιατί δεν μπορούσα να χρησιμοποιήσω τα χέρια μου. Ήταν δεμένα πίσω με χειροπέδες. Δεν τα κατάφερα. Γλιστρούσα και όσο γλιστρούσα τόσο με έσπρωχνε ο δεύτερος απαγωγέας που με ακολουθούσε. Συνέχισα να μην τα κατάφερα. Μου έδινε στο κεφάλι με σφαλιάρες, τη μία πιο δυνατή από την άλλη. Δεν μπορούσα να ανεβώ την πλαγιά, χωρίς να χρησιμοποιήσω τα χέρια μου. Ήταν τόσο ανηφορική που δεν τα κατάφερα. Ο απαγωγέας πίσω μου άρχισε να μου ρίχνει δυνατές γροθιές στην πλάτη μου. Και όλες στο ίδιο σημείο για να πονάω περισσότερο. Πονούσα τόσο πολύ που, με μια δυνατή του γροθιά, έπεσα με τα μούτρα κάτω στο χώμα και άρχισα να κάνω εμετό.

- *Ακόμα λίγο και φτάσαμε,* μου είπε ο απαγωγέας που βρισκόταν μπροστά μου.

- *Δεν αντέχω άλλο,* του απάντησα.

- *Να αντέξεις, μαλακισμένο, για να μην σε σκοτώσω.* Έπρεπε να βρω δύναμη. Έσφιξα τόσο πολύ τα δόντια μου, που νόμιζα ότι θα έσπαζαν. Ένα βήμα μετά το άλλο κατάφερα να φτάσω εκεί που ήθελα. Ήταν μια πλαγιά με πέτρες, ανώμαλο έδαφος και δέντρα που τα κλωνάρια τους σμίγονταν μεταξύ τους τόσο πολύ που δεν σε άφηναν να δεις καθαρά τον ουρανό.

- *Εδώ θα μείνουμε,* είπε ο πρώτος. Μου κατέβασαν τα σακίδια από

τον ώμο και έβγαλαν μέσα απ' αυτά εργαλεία και άρχισαν να στήνουν ένα αντίσκηνο. Θα μέναμε εκεί για όλη τη διάρκεια της απαγωγής μου.

Κάθισα στο χώμα, με την πλάτη μου ακουμπισμένη στον κορμό ενός δέντρου, έχοντας ακόμα τα χέρια μου δεμένα πίσω. Τους έβλεπα που έστηναν το αντίσκηνο. Τους παρατηρούσα για να καταλάβω από τον σωματότυπό τους αν τους ήξερα. Δεν μου θύμιζαν κανέναν. Το μόνο που ήξερα γι' αυτούς ήταν ότι μιλούσαν σπαστά Ελληνικά και κάποιες φορές πετούσαν λέξεις στη γλώσσα τους, χωρίς να μπορώ να καταλάβω ποια γλώσσα ήταν. Τον μοναδικό άνθρωπο που γνώριζα στην Αθήνα και μιλούσε σπαστά Ελληνικά ήταν η καθαρίστρια του σπιτιού μου, η Μάγια από την Αλβανία, που μου καθάριζε μια φορά τη βδομάδα. Φτωχή γυναίκα, γύρω στα σαράντα. Δούλευε ως καθαρίστρια για να μεγαλώσει τα παιδιά της. Ο άντρας της, ένας μέθυσος που αρνιόταν να δουλέψει. Αυτά μου εκμυστηρεύτηκε η ίδια μια μέρα, που δεν ήταν πολύ καλά. Διέκρινα στο αριστερό της μπράτσο μια μελανιά. Τη ρώτησα πού κτύπησε. Βούρκωσαν τα μάτια της και άρχισε να κλαίει. Κατάλαβα αμέσως τί είχε συμβεί, μόλις σήκωσε το βλέμμα της προς εμένα.

- *Κύριε Βαγγέλη, σας παρακαλώ μην πείτε τίποτα, μου είπε.*
- *Σε κτύπησε, Μάγια μου; της είπα.*
- *Ναι. Κάθε φορά που δεν μένουν λεφτά για να αγοράσει μπίρες με κτυπάει, μου απάντησε.*
- *Πρέπει να πάμε στην αστυνομία, της είπα.*
- *Όχι, όχι, αστυνομία, σας παρακαλώ. Θα με σκοτώσει. Είναι ικανός να κάνει τα πάντα για να πει.*

Σοκαρίστηκα. Της είπα ότι αυτό δεν μπορεί να συνεχιστεί και ότι θα ήταν καλό να μιλήσει έστω και ανώνυμα στον σύλλογο κακοποιημένων

γυναικών. Μου υποσχέθηκε ότι θα το έκανε. Η Μάγια φοβόταν. Εμένα όμως εκείνη τη στιγμή ηκούσε στα αφτιά μου η φράση που μου είχε πει. *Είναι ικανός να κάνει τα πάντα.* Δεν ήξερα τον άντρα της, αλλά αν η Μάγια τού ανέφερε ότι δουλεύει σε ένα σπίτι κάποιου παιδιού που μένει μόνο του, κατευθείαν θα γινόμουν εύκολο θύμα. Η Μάγια ήξερε πού βρισκόταν το σπίτι. Μπορεί να λύγισε από τη βίαιη συμπεριφορά του και να του είπε και ποιος είμαι και πού μένω. Ήξερε σε ποιον όροφο ήταν το διαμέρισμα, ήξερε τις πόρτες του ασανσέρ, ήξερε ποιες ώρες δουλεύω και τι ώρα επιστρέφω σπίτι, αφού ερχόταν να μου καθαρίσει σύμφωνα με το δικό μου πρόγραμμα. Άρχισα κάτι να υποψιάζομαι. Έπρεπε να εξακριβώσω ποιοι ήταν.

Όταν έστησαν το αντίσκηνο, έβαλαν μέσα τους υπνόσακους και άφησαν έξω τα υπόλοιπα σακίδια, μαζί με την τσάντα μου.

- *Βγάλτε μου τις χειροπέδες, δεν αντέχω άλλο,* τους παρακάλεσα. Δεν μου έδωσαν καμιά σημασία. Ούτε καν έστρεψαν το βλέμμα τους πάνω μου. Μετά από λίγο άρχισαν να μιλούν στη γλώσσα τους. Αρχικά νόμιζα ότι μιλούσαν Ρωσικά, αλλά έκανα λάθος. Προσπαθούσα να καταλάβω κάποιες λέξεις και να θυμηθώ αν τις είχα ξανακούσει κάπου. Τίποτα. Μόλις ολοκλήρωσαν τον διάλογο, ο πιο εύσωμος μου είπε ότι θα έφευγε και θα έμενα με τον νεαρό απαγωγέα. Θα ξαναερχόταν όμως το βράδυ. Κατά τη διάρκεια της απαγωγής μου είχα πάντα έναν από τους δυο να με προσέχει. Και πάντα φορούσαν κουκούλα για να μην δω τα πρόσωπά τους. Ο οδηγός δεν ήρθε ποτέ ξανά στον χώρο που βρισκόμουν εγώ.

Έμεινα με τον πιο νεαρό απαγωγέα. Έβγαλε από το σακίδιο ένα μπουκαλάκι νερό. Με ρώτησε αν θέλω κι εγώ. Έγνεψα καταφατικά. Ήρθε μπροστά μου και άνοιξε το μπουκαλάκι. Του είπα να μου

βγάλει τις χειροπέδες για να μπορέσω να πιώ. Είπε ότι είχε οδηγίες να μην βγουν ποτέ οι χειροπέδες από τα χέρια μου. Ούτε κι όταν κοιμάμαι το βράδυ.

- *Ματώνουν οι καρποί μου και γδέρνονται συνέχεια, του είπα έντονα.*

- *Σκάσε και άνοιξε το στόμα σου αν θέλεις νερό, αλλιώς δεν έχει τίποτα.*

Άνοιξα το στόμα μου για να πιώ νερό. Ένα μπουκαλάκι είχε κι έπρεπε να το μοιραστούμε. Ήπια λίγο όσο μου έδωσε. Μου είπε ότι θα μας έφερναν νερό το βράδυ και ίσως και κάτι για να φάω. Από τα λεγόμενά του κατάλαβα ότι αυτός εκτελούσε διαταγές. Δεν ήταν ο εγκέφαλος. Ίσως αυτό να βοηθούσε για να πάρω κάποιες πληροφορίες. Τον ρώτησα πόσο θα μείνουμε εκεί.

- *Όσο χρειαστεί. Μέχρι να δώσουν τα λεφτά οι γονείς σου, μου απάντησε.*

- *Πόσα ζητάτε; τον ρώτησα.*

- *Δεν ξέρω. Εγώ τα λεφτά μου θέλω να πάρω, απάντησε. Και σταμάτα να μου μιλάς. Κάτσε εκεί που είσαι και μη μιλάς, συμπλήρωσε.*

Μέσα στο δάσος ήταν όλα ήσυχια. Ακόμα και οι συνομιλίες μας γίνονταν ψιθυριστά. Άκουγα όμως βουητά των αυτοκινήτων ψηλά στο βουνό. Σκέφτηκα ότι εκεί θα υπήρχε δρόμος. Η κίνηση των αυτοκινήτων ήταν μηδαμινή. Μπορούσα, όμως, να ακούσω τις μηχανές τους. Ήταν ο ίδιος δρόμος όπου είχε σταματήσει το φορτηγάκι για να κατέβουμε.

Κύπρος

Μετά από δυο ώρες αφού τελείωσε η μάνα μου από το αστυνομικό τμήμα, κατέφθασε στο πατρικό μου μια ειδική ομάδα διαπραγματευτών από το αρχηγείο αστυνομίας. Το σαλόνι του σπιτιού μου θα το

μετέτρεπαν σε γραφείο τους. Θα έστηναν μηχανήματα ηχογράφησης και παρακολούθησης, έτσι ώστε να μπορούν να εντοπίσουν τα τηλεφωνήματα. Η μάνα μου θα έπρεπε να ακολουθεί τις οδηγίες τους κατά γράμμα και να απαντάει στα τηλεφωνήματα, όπως ακριβώς θα της υπεδείκνυαν οι αρμόδιοι της υπηρεσίας. Το σπίτι μου σε λίγα λεπτά θα γινόταν δεύτερο σπίτι σε αστυνομικούς, διαπραγματευτές και ψυχολόγους. Κάνεις όμως δεν έπρεπε να μάθει τίποτα. Γιατί όλοι ήταν ύποπτοι. Σε τέτοιες περιπτώσεις θεωρούνται ύποπτοι ακόμη και οι ίδιοι οι συγγενείς. Μέχρι να αποδειχθεί το αντίθετο. Η ειδική ομάδα ζήτησε από τη μάνα μου μια φωτογραφία μου. Τώρα η ζωή μου ήταν πια και στα δικά τους χέρια. Η μάνα μου φοβόταν πάρα πολύ για τη ζωή μου, αλλά είχε πολύ δύναμη μέσα της.

Αθήνα

Άρχισε να νυχτώνει. Πεινούσα, διψούσα κι ένιωθα όλο το κορμί μου να είναι μουδιασμένο. Ήμουν για ώρες ολόκληρες καθισμένος στο χώμα, με την πλάτη στο δέντρο και τα χέρια δεμένα πίσω. Συνειδητοποίησα ότι είχα ανοίξει τρύπα στο χώμα, με την επαναλαμβανόμενη κίνηση που έκανε για ώρες το πόδι μου. Ο απαγωγέας αποφάσισε να μου μιλήσει και να μου πει ότι πρέπει να πάμε μέσα στο αντίσκηνο. Ήρθε από πάνω μου, με τράβηξε από τον αγκώνα και με σήκωσε όρθιο. Έκανα πέντε βήματα κι έπεσα στα τέσσερα για να μπορέσω να μπω μέσα. Ξάπλωσα στον αριστερό υπνόσακο και ο απαγωγέας στον δεξιό. Ένιωθα πόνο στο στομάχι. Διψούσα κι ούτε είχα φάει όλη μέρα. Όσο περνούσε η ώρα ο πόνος γινόταν πιο ανυπόφορος. Κάποια στιγμή, μέσα στην ησυχία, ακούστηκε το κινητό του απαγωγέα και το απάντησε. Μίλησε στη γλώσσα του για δύο λεπτά, το έκλεισε και άλλαξε την τηλεκάρτα.